

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a členů JUDr. Danuše Novotné, JUDr. Ivany Doubkové, JUDr. Josefa Českého, JUDr. Petra Hajna a JUDr. Tomáše Prokopce v právní věci kárného žalobce: **předseda Okresního soudu Plzeň - město** se sídlem Nádražní 7, Plzeň, proti kárně obviněnému: **L. P.**, soudce Okresního soudu Plzeň - město, zastoupený JUDr. Jaroslavem Vovsíkem, advokátem se sídlem Malá 6, Plzeň, v řízení o návrhu na zahájení kárného řízení ze dne 1. 6. 2012, při ústním jednání konaném dne 22. 3. 2013,

t a k t o :

Podle ustanovení § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, exekutorů a státních zástupců, ve znění pozdějších předpisů, **s e**

L. P.,

soudce Okresního soudu Plzeň - město,

u z n á v á v i n n ý m , ž e

jako soudce Okresního soudu Plzeň - město nerozhodl v rozporu s ustanoveními § 99 odst. 6 trestního zákoníku a § 353 odst. 1, 2 trestního řádu v období nejdříve od 3. 3. 2010 do 31. 12. 2010 ve věcech ochranného léčení, čímž porušil povinnost stanovenou v § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů, rozhodovat v přiměřených lhůtách bez průtahů, a to v těchto případech:

1. sp. zn. 8 Nt 214/2009,
2. sp. zn. 8 Nt 215/2009,
3. sp. zn. 8 Nt 217/2009,
4. sp. zn. 8 Nt 218/2009,
5. sp. zn. 8 Nt 219/2009,
6. sp. zn. 8 Nt 220/2009,
7. sp. zn. 8 Nt 221/2009,
8. sp. zn. 8 Nt 222/2009,
9. sp. zn. 8 Nt 223/2009,
10. sp. zn. 8 Nt 224/2009,
11. sp. zn. 8 Nt 225/2009,

12. sp. zn. 8 Nt 226/2009,
13. sp. zn. 8 Nt 227/2009,
14. sp. zn. 8 Nt 228/2009,
15. sp. zn. 8 Nt 229/2009,
16. sp. zn. 8 Nt 230/2009,
17. sp. zn. 8 Nt 231/2009,

t e d y

zaviněně porušil povinnosti soudce, čímž ohrozil důvěru v nezávislé, nestranné, odborné
a spravedlivé rozhodování soudů.

T í m s p á c h a l

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

a z a t o s e m u u k l á d á

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. a § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o
sudech a soudcích kárné opatření

snížení platu o 10 % na dobu 5 (pěti) měsíců.

Naproti tomu se kárně obviněný soudce L. P. podle § 19 odst. 2 zák. č. 7/2002 Sb. o řízení
ve věcech soudců, exekutorů a státních zástupců,

z p r o š ť u j e k á r n é ž a l o b y

pro nečinnost ve věci vedené pod sp. zn. 8 Nt 209/2010 (později zapsáno jako 8 Nt
247/2010),
neboť uvedený skutek **n e n í** kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah návrhu na zahájení řízení

[1.] Předseda Okresního soudu Plzeň - město (dále jen „kárný žalobce“, příp. „žalobce“) podal k Nejvyššímu správnímu soudu návrh na zahájení kárného řízení proti soudci stejného soudu L. P. (dále též „kárně obviněný“). Tento návrh odůvodnil tím, že se kárně obviněný dopustil porušení povinností soudce při vyřizování věcí vedených u Okresního soudu Plzeň – město pod sp. zn. 8 Nt 214/2009, 8 Nt 215/2009, 8 Nt 217/2009, 8 Nt 218/2009, 8 Nt 219/2009, 8 Nt 220/2009, 8 Nt 221/2009, 8 Nt 222/2009, 8 Nt 223/2009, 8 Nt 224/2009, 8 Nt 225/2009, 8 Nt 226/2009, 8 Nt 227/2009, 8 Nt 228/2009, 8 Nt 229/2009, 8 Nt 230/2009 a 8 Nt 231/2009. Konkrétně se jednalo o nečinnost v těchto věcech týkajících se ochranných léčení.

[2.] Tato nečinnost trvala nejdříve od 3. 3. 2010, kdy byl kárně obviněný na poradě soudců trestního úseku domovského soudu seznámen s právním názorem prof. JUDr. P. Šámala k problematice trvání ochranné léčby po nabytí účinnosti zákona č. 129/2008 Sb., o výkonu zabezpečovací detence (tento právní názor byl soudní praxí akceptován) až do 31. 12. 2010, kdy v těchto věcech výkon ochranných léčení skončil uplynutím dvouleté lhůty z důvodu nerozhodnutí o prodloužení nebo ukončení ochranného léčení, což svojí nečinností způsobil kárně obviněný.

[3.] Ve věci vedené pod sp. zn. 8 Nt 209/2010 (později zapsáno jako 8 Nt 247/2010) byl spisový materiál postoupen Okresním soudem Plzeň – jih dne 12. 7. 2010 a kárně obviněný věc tomuto soudu vrátil přípisem ze dne 13. 10. 2010, a to aniž by využil postupu dle § 188 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Okresní soud Plzeň – jih dne 22. 11. 2010 spis opět postoupil Okresnímu soudu Plzeň – město, což kárně obviněný sice akceptoval, nicméně do 31. 12. 2010 neučinil žádný úkon. I v této věci proto došlo k ukončení ochranného léčení uplynutím zákonné lhůty.

[4.] Kárně obviněný údajně nejprve zastával názor, že ve věcech, u nichž došlo k uložení ochranného léčení před účinností zákona č. 129/2008 Sb., se postupuje podle dosavadních předpisů, takže po sdělení tohoto stanoviska dotčeným subjektům byly věci vykazovány jako vyřízené. Z obsahu spisů je však zřejmé, že L. P. tento svůj předchozí názor sice přehodnotil, nicméně v předmětných věcech neučinil žádné úkony dle § 353 odst. 2 trestního řádu. Upozornění předsedy senátu Krajského soudu v Českých Budějovicích JUDr. Z. K. a zpráva o prověrce vyřizování věcí ochranných léčení byly kárně obviněnému předány osobně žalobcem dne 11. 5. 2012.

[5.] Kárný žalobce tvrdí, že L. P. porušil čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a svojí nečinností popřel základní smysl trestního řízení, kterým je ochrana společnosti před pachateli trestné činnosti. V předmětných věcech měl kárně obviněný dostatečný časový prostor pro vydání rozhodnutí a v roce 2010 byl trestní úsek dostatečně obsazen. Konkrétně do oddělení L. P. v roce 2010 napadlo 207 věcí T a v agendě ochranných opatření v roce 2009 pouze 32 věcí (nečinnost v těchto věcech v roce 2010 je právě dávána soudci za vinu) a v roce 2010 sice 64 věcí, nicméně do 30. 9. to bylo jen 25 věcí a nečinnost ve věcech napadlých později L. P. dávána za vinu není.

[6.] L. P. je nejzkušenějším soudcem příslušného soudu, když soudcem se stal v roce 1984 a u Okresního soudu Plzeň – město působí od roku 1992. Vždy dosahoval vysoké výkonnosti a za 28 let praxe mu byla pouze jednou uložena důtka, a to rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 4. 2008, sp. zn. 2 Ds 4/2008. Proto kárný žalobce navrhuje uložení kárného opatření dle ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, spočívající ve snížení platu.

II. Vyjádření kárně obviněného

[7.] Kárně obviněný L. P. ve vyjádření doručeném soudu dne 27. 8. 2012 uvádí, že ohledně tvrzené nečinnosti plně odkazuje na obsah konkrétních spisů. Je však přesvědčen, že výkonnost soudce je nutno hodnotit podle jeho komplexní zatíženosti, vyplývající zejména z délky období běhu jeho senátu, z rozvrhu práce a ze způsobu rozdělování nápadu. Senát 1 T, kde kárně obviněný působí, běží jako jediný již od roku 1992, zatímco ve všech ostatních senátech v minulosti došlo ke změnám v osobě soudce a tomu odpovídajícím zásahům do kontinuity a složení nápadu. Proto L. P. navrhuje provést důkaz spisem Vrchního soudu v Praze zn. 2 Ds 4/2008 z předešlého kárného řízení.

[8.] Kárně obviněný připomíná, že do senátu 1 T byly v minulosti přidělovány i věci z jiných senátů podle toho, které soudkyně končily. Po odchodu JUDr. R. mu byla přidělována i tzv. vedlejší agenda, byť ochranná léčení jsou časově, procesně i psychicky nejnáročnější, neboť vše je nutno rozhodovat ve veřejném zasedání po vyjádření ošetřujícího lékaře, případně i po posudku znalce, zpravidla za účasti obhájce či opatrovníka. Posuzované osoby často trpí duševní chorobou a rozhoduje se o nejzávažnějším omezení, tedy o omezení jejich osobní svobody.

[9.] L. P. uvádí, že se v této vedlejší agendě nejednalo o absolutní nečinnost a že i když měl např. na poslední týden roku 2010 plánovanou dovolenou, nařídil na 27., 28. a 29. 12. 2010 celkem 23 veřejných zasedání.

[10.] V pěti věcech, kde se měl kárně obviněný dopustit nečinnosti, má za to (podle údajů z diáře), že někdy v této době nařídil veřejná zasedání. Mělo se jednat o tato řízení:

- věc sp. zn. 8 Nt 221/2009 – posuzovaný M. B., nařízeno na 28. 12. 2010;
- věc sp. zn. 8 Nt 228/2009 – L. K., nařízeno na 27. 12. 2010;
- věc sp. zn. 8 Nt 229/2009 – N. B., nařízeno na 27. 12. 2010;
- věc sp. zn. 8 Nt 231/2009 – V. Š., nařízeno na 27. 12. 2010;
- věc sp. zn. 8 Nt 247/2010 – V. B., nařízeno na 29. 12. 2010.

V případě V. B. kárně obviněný upozorňuje na to, že posuzovaný po přeměně ochranného léčení z formy ústavní na formu ambulantní dne 24. 7. 2007 léčbu plnil do 29. 10. 2009, posléze však změnil bydliště mimo obvod daného soudu. I přes zjištění, že je prováděno šetření posuzovaného pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí L. P. nařídil veřejné zasedání na 29. 12. 2010, které však nebylo možno provést, neboť posuzovaného nešlo kontaktovat. Proto vyřešil situaci jinak: uložením povinnosti ve zkušební době 5 let docházet do spádové psychiatrické ambulance. Pokud je vytýkáno, že věc V. B. byla chybně zapsána dvakrát, je třeba uvést, že spis je zapisován nezávisle na vůli soudce.

[11.] K novele trestního zákoníku o nutnosti rozhodnout o prodloužení ochranných léčení do 31. 12. 2009 a posléze do 31. 12. 2010 u ochranných léčení uložených před 1. 1. 2009 kárně obviněný uvádí, že na pracovních poradách upozorňoval na podstatné zvýšení agendy ochranných léčení, a také požádal o odebrání této agendy či aspoň o její rozdělení mezi více soudců. O těchto upozorněních a žádostech však není v zápisech z porad žádná zmínka.

[12.] Kárně obviněný dále namítá, že soudce má respektovat záměr zákonodárce. Pokud došlo k uzákonění nutnosti rozhodovat každé 2 roky o dalším prodloužení ochranného léčení, lze z toho dovodit, že smyslem této úpravy bylo „spláchnout“ letitá ochranná léčení jako neúčelná, byť mají psychiatři povinnost dosažení účelu léčení soudu signalizovat a navrhnout jeho ukončení. Naopak u psychiatrických léčení zejména se sexuologickým zaměřením, kde je porucha zpravidla doživotní a její vyléčení je nedosažitelné, je přinejmenším nešťastné každé dva roky konat veřejné zasedání, v jehož průběhu bude posuzovanému připomínána jeho porucha.

[13.] L. P. tvrdí, že o aktuálním stavu dané agendy vedení soudu vědělo a oba místopředsedy informoval, že agendu ochranných léčení nestíhá. Vedení soudu vědělo rovněž o výrazných disproporcích v zatíženosti trestních soudců, což bylo dáno zejména nekontrolovatelným přidělováním tzv. osobních věcí, tedy věcí obviněných, jejichž meritorní rozhodnutí do nápadu další věci téhož obviněného nenabývalo právní moci. S ohledem na délku praxe kárně obviněného i na počet nedodělků je zřejmé, že těchto „osobních věcí“ dostával nejvíce. Kárně obviněný podával podněty ke zrušení statutu osobních věcí, případně požadoval stanovit pro jejich přidělování jednoznačná kritéria. Zamítnut byl i jeho návrh na zrušení nekontrolovatelného přidělování věcí a nebyla provedena ani prověrka komplexního zatížení všech soudců trestního úseku.

[14.] Závěrem kárně obviněný uvádí, že mu nikdy nebylo vytýkáno nic, co se týká hlavní agendy T. Svoji práci vykonává svědomitě, s maximálním nasazením a bez ohledu na čas, zdraví i rodinu. L. P. nemá asistenta a všechny vydané zatykače proto realizuje sám, stejně jako výslechy předvolaných osob. *„Bez ohrožení svého života nebylo v mých silách vykonat více.“*

III. Replika kárného žalobce

[15.] Kárný žalobce v reakci na vyjádření L. P. uvedl, že se dne 15. 6. 2011 skutečně v kanceláři místopředsedy soudu Mgr. V. konala porada trestních soudců, a to na základě žádosti L. P., aby při přidělování nově napadlých věcí bylo zrušeno kritérium osobních věcí. Kromě kárně obviněného však s tímto návrhem nikdo nesouhlasil. Protože se však jednalo o krátkou pracovní poradu, nebyl z ní pořizován záznam a místopředseda V. předsedovi soudu žádost L. P. nepředal. K předmětu této porady kárný žalobce nicméně uvádí, že program ISAS neumožňuje jiný způsob přidělování věcí, takže tomuto požadavku by nebylo možno vyhovět, i kdyby ho podpořili ostatní soudci.

[16.] Kárný žalobce tvrdí, že o výhradách L. P. se dozvěděl až po podání návrhu na zahájení kárného řízení z jeho vyjádření k zápisu z porady předsedů okresních soudů ze dne 20. 9. 2012, které učinil po poradě trestních soudců dne 10. 10. 2012. Proto nechal zpracovat přehled nápadu věcí do jednotlivých trestních oddělení, na což kárně obviněný reagoval pouze obecně s tím, že bližší výhrady si ponechá na obhajobu v kárném řízení. Proto nebyly prováděny další prověrky zatíženosti soudců, nicméně zjištěné údaje neprokazují, že by byl L. P. výrazněji zatížen než ostatní soudci.

[17.] Kárný žalobce nesouhlasí s tím, že do oddělení L. P. je přidělováno nejvíce tzv. osobních věcí z důvodu délky jeho praxe. Program ISAS totiž zohledňuje nikoliv dobu otevření soudního oddělení, leč množství nevyřízených věcí, kdy do oddělení s větším

počtem nedodělků samozřejmě napadá i více tzv. osobních věcí. Tato skutečnost je patrná i z přehledu o způsobu skončení věcí za období leden 2010 až srpen 2012.

IV. Průběh ústního jednání

[18.] Kárný žalobce setrval na podaném návrhu a upřesnil, že navrhuje uložení kárného opatření ve formě snížení platu o 30 % na dobu 6 měsíců, přičemž však výslovně připustil i možnost kárného opatření mírnějšího.

[19.] Kárně obviněný L. P. ve velmi obsáhlém vystoupení zopakoval argumentaci, kterou uvedl ve shora citovaném vyjádření k návrhu, seznámil kárný senát se způsobem práce a rozdělováním věcí na okresním soudu a zdůraznil náročnost agendy ochranných léčení (Nt), kterou považuje za druhou nejtěžší vedlejší agendu. V rozhodném období byla přítom celá tato agenda právě v jeho senátu 1T.

[20.] K otázce právního výkladu nutnosti rozhodování o prodloužení ochranných léčení nařízených před 1. 1. 2009 konstatoval, že koncem roku 2009 zastával názor, že s ohledem na ustanovení § 62 zákona č. 129/2008 Sb. není nutno rozhodovat a o správnosti tohoto názoru se utvrdil v lednu 2010 při konzultacích se soudci Krajského soudu v Plzni. Na poradě trestního úseku dne 3. 3. 2010 byl nicméně seznámen se stanoviskem prof. Šamala, kterého si osobně velmi váží a proto se s ním i „plně ztotožnil“. U věcí, u nichž předtím vykázal, že jsou vyřízené, neboť rozhodovat o prodloužení ochranné léčby není nutné, však měl za to, že s nimi již pracovat nemusí. Pokud mu kárný žalobce vytýká nečinnost již od 3. 3. 2010, namítl L. P., že s ohledem na konec lhůty k rozhodování (31. 12. 2010) se v té době ještě o nečinnost jednat nemohlo, jelikož nedávalo smysl rozhodovat např. již v březnu či dubnu. Při jednání L. P. předložil kárnému senátu obsáhlý písemný teoretický právní rozbor, z něhož plyne, že starší ochranná léčení (tzn. zahájená před 1. 1. 2009) „poběží“ i nadále stejným způsobem a není nutný jejich přezkum po každých dvou letech trvání.

[21.] L. P. velmi podrobně rozvedl svoji vytíženost v období (zejména) roku 2010, kdy na 196 pracovních dnů připadalo 106 jednacích dnů, takže jen každý třetí den neměl nařízeno jednání a mohl se věnovat běžné činnosti (příprava jednání, studium spisu atp.). Má za to, že objektivně nešlo vyřídit více. Při jednání předložil zápis z porady soudců trestního úseku Okresního soudu Plzeň – město ze dne 1. 9. 2010, z něhož plyne, že avizoval zvýšený nápad Nt - ochranných léčení, neboť tyto věci jsou protizákonně postupovány ze strany Okresního soudu Plzeň – jih i po založení místní příslušnosti tohoto soudu.

[22.] V průběhu jednání předložil L. P. soudu písemný materiál označený jako „odpovědi na dotazy“, vypracovaný k jeho žádosti Psychiatrickou léčebnou Dobruška dne 31. 1. 2013 a podepsané MUDr. V. Š. Položené dotazy se týkaly toho, zda dotyčný pokračoval i nadále dobrovolně v docházce do psychiatrické ambulance a v předešlé terapii, zda u dotyčného bylo v době kolem 31. 12. 2010 zvažováno podání návrhu na ukončení ochranného léčení a zda bylo v době po neprodloužení ochranného léčení zvažováno podání návrhu na opětovné uložení ochranného léčení. Z obsahu této odpovědi plyne, že u J. H. o ukončení ochranné léčby nebylo uvažováno a dne 31. 3. 2011 byl dokonce podán návrh na změnu ambulantní formy na ústavní. U J. Š. MUDr. Š. uvedl, že sice 10. 12. 2009 navrhl prodloužení ochranné léčby, nicméně v roce 2011 uvítal, že nemusel psát návrh na její

ukončení, neboť ochranná léčba již splnila svůj smysl. V případě J. Š. podal MUDr. Š. návrh na ukončení ochranné léčby dne 10. 11. 2011; podobně učinil dne 24. 11. 2011 ve vztahu k M. Š.. L. K. pokračoval v docházce až do 12. 1. 2012 a pokud by léčení nebylo ukončeno, podal by MUDr. Š. návrh na jeho ukončení sám. V. K., J. L. a J. S. v docházce pokračují stále. Ohledně J. B. a M. K. nemá psychiatrická léčebna žádné záznamy. U M. B. byla ochranná léčba ukončena a u J. Ř. bude ukončena poté, co se ožení. V případě J. L. o ukončení ochranné léčby MUDr. Š. uvažoval a přivítal, že k němu došlo; podobně jako u V. Š. a R. S. Z předložené listiny kárně obviněný dovozuje, že v převážné většině případů nenastaly v důsledku nerozhodnutí o prodloužení ochranné léčby nějaké negativní dopady, a naopak, psychiatrická léčebna v podstatě přivítala, že k ukončení léčby došlo ze zákona.

[23.] Svědek Mgr. D. P. (poznámka soudu: v roce 2010 vykonával tento svědek funkci místopředsedy Okresního soudu Plzeň – město pro trestní úsek) k osobě kárně obviněného vypověděl, že ho hodnotí jako velmi pracovitěho soudce; kárně obviněný mu ostatně dělal i školitele. Ohledně agendy ochranných léčení potvrdil, že ji skutečně výhradně dělal senát kárně obviněného, a to proto, že neměl specializovanou agendu. K vytíženosti jednotlivých soudců pak uvedl, že byla rovnoměrná. Pokud docházelo k odchodům soudců, jejich věci byly přerozdělovány mezi ostatní soudce spravedlivě.

V. Skutková zjištění a posouzení věci soudem

[24.] Podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. je kárným proviněním soudce zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů. K otázce nečinnosti soud pro stručnost pouze odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž rozhodování v zákonem stanovených či přiměřených lhůtách je považováno za součást práva na spravedlivý proces (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod; čl. 6 Evropské úmluvy o lidských právech); neodůvodněné průtahy v řízení je proto nutno hodnotit jako zaviněné porušení povinností soudce a jednání způsobilé nejméně narušit důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů ve smyslu § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

[25.] Názor kárně obviněného (resp. jeho zástupce), přednesený při jednání, že k porušení ústavních norem nečinností v agendě ochranných léčení, resp. trestních věcí, dojít nemůže, jelikož práva odsouzených negativně dotčena být nemohou (nečinností dojde ex lege k ukončení ochranné léčby), kárný senát nesdílí. Smysl ukládání ochranných léčení totiž primárně nespočívá v uložení sankce, nýbrž v ochraně společnosti vůči osobám, kterým je toto opatření ukládáno. Nerozhodnutí o prodloužení ochranného léčení za situace, kdy zákon tuto povinnost stanoví, proto představuje nejen porušení zákonné povinnosti, nýbrž také ústavně zaručených principů spravedlivého procesu. Právo na spravedlivý proces totiž neznamená jen právo na zákonné a spravedlivé rozhodnutí, nýbrž klade též povinnost dojít k výsledku soudního řízení za respektování všech procesních pravidel. Spravedlivý tedy musí být nejen cíl, nýbrž také cesta, která k němu vede.

[26.] V nyní projednávaném případě Nejvyšší správní soud konstatuje, že kárně obviněnému je vytýkána nečinnost celkem v 18 řízeních, a to v období od 3. 3. do 31. 12. 2010. Tato nečinnost měla spočívat v nerozhodnutí o prodloužení nebo ukončení ochranného léčení.

[27.] Kárný senát zároveň konstatuje, že s ohledem na obsah kárného návrhu a vymezení skutků, kterých se měl L. P. dopustit, nijak nepřihlížel k některým listinám, které kárný žalobce připojil k návrhu. Jedná se o přípis soudkyně JUDr. J. N. ze dne 7. 1. 2013 předsedovi Okresního soudu Plzeň - město (vyjádření k rozvodu manželství soudce L. P.) a o vyjádření předsedy Okresního soudu Plzeň - město ze dne 9. 1. 2013 adresované předsedovi Krajského soudu v Plzni, týkající se stížnosti L. P. vůči osobě kárného žalobce pro postup ve věci jeho rozvodového řízení a konečně o odpověď předsedy Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 1. 2013, adresovanou L. P.

[28.] Podle ustanovení § 99 odst. 6 trestního zákoníku platí, že „[o]chranné léčení potrvá, dokud to vyžaduje jeho účel, nejdéle však dvě léta; nebude-li v této době léčba ukončena, rozhodne soud před skončením této doby o jejím prodloužení, a to i opakovaně, vždy však nejdéle o další dvě léta; jinak rozhodne o propuštění z ochranného léčení. Trvání ochranného léčení uloženého podle odstavce 2 písm. b) může být ukončeno, jakmile se během jeho výkonu zjistí, že jeho účelu nelze dosáhnout; je-li nebezpečí, že odsouzený spáchá další trestný čin, soud v rozhodnutí o propuštění z ochranného léčení uloží odsouzenému dohled nad jeho chováním až na dobu pěti let; na výkon dohledu se užije obdobně ustanovení § 49 až 51. O propuštění z ochranného léčení rozhoduje soud.“

[29.] Podle ustanovení § 353 odst. 1 trestního řádu platí, že „[j]akmile bylo dosaženo účelu ochranného léčení, podá zdravotnické zařízení, ve kterém je ochranné léčení vykonáváno, návrh na propuštění z ochranného léčení okresnímu soudu, v jehož obvodu se ochranné léčení vykonává; návrh na ukončení ochranného léčení podle § 99 odst. 6 trestního zákoníku podá zdravotnické zařízení, jakmile zjistí, že jeho účelu nelze dosáhnout. Nebude-li ochranné léčení vykonáno tak, aby do dvou let od jeho započetí bylo rozhodnuto o propuštění z ochranného léčení nebo o jeho ukončení, podá zdravotnické zařízení nejméně dva měsíce před uplynutím lhůty dvou let od počátku výkonu ochranného léčení návrh na jeho prodloužení. V návrhu na propuštění z ochranného léčení, na jeho ukončení nebo v návrhu na prodloužení ochranného léčení zdravotnické zařízení popíše průběh a výsledky ochranného léčení a uvede důvody navrhovaného postupu včetně návrhu na případné uložení dohledu nad chováním osoby, na níž je vykonáváno ochranné léčení. O tom je třeba zdravotnické zařízení poučit.“ Podle odst. 2 stejného zákonného ustanovení „[o] propuštění z ochranného léčení, o jeho ukončení včetně případného uložení dohledu nebo o prodloužení ochranného léčení rozhodne na návrh zdravotnického zařízení, státního zástupce nebo osoby, na niž se vykonává ochranné léčení, anebo i bez takového návrhu ve veřejném zasedání okresní soud, v jehož obvodu se ochranné léčení vykonává.“

[30.] Do nabytí účinnosti zákona č. 129/2008 Sb., o výkonu zabezpečovací detence a o změně některých souvisejících zákonů, bylo znění ustanovení § 353 trestního řádu následující: „O propuštění z ochranného léčení nebo o jeho ukončení rozhodne na návrh státního zástupce, obviněného nebo zdravotnického zařízení, anebo i bez takového návrhu, ve veřejném zasedání okresní soud, v jehož obvodu se ochranné léčení vykonává. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.“

[31.] Z obsahu jednotlivých spisů plynou následující skutečnosti:

- Věc vedená pod sp. zn. 8 Nt 214/2009, odsouzený J. H.: dne 16. 11. 2009 byl Okresnímu soudu Plzeň – město doručen krajským soudem spis k rozhodnutí dle ustanovení § 353 odst. 2 trestního řádu, a to z důvodu podaného návrhu na prodloužení ochranného léčení ambulantního. Kárně obžalovaný sice nejprve v této věci obviněnému

ustanovil obhájce a nařídil veřejné zasedání, které se uskutečnilo dne 28. 12. 2009, v jeho průběhu však odsouzeného poučil o tom, že o prodloužení ochranného léčení nebude rozhodováno, neboť v důsledku § 62 zákona č. 129/2008 Sb. mu toto léčení trvá i nadále, a to až do podání návrhu odborného lékaře na případné propuštění, pokud bude splněn účel léčby.

- Věc vedená pod sp. zn. 8 Nt 215/2009, odsouzený J. B.: dne 16. 11. 2009 byl Okresnímu soudu Plzeň – město doručen krajským soudem spis k dalšímu vykonávacímu řízení dle § 353 odst. 1 trestního řádu. Kárně obviněný dal do označeného spisu dne 28. 12. 2009 pokyn kanceláři ke sdělení Krajskému soudu v Plzni, že ve věci ochranného léčení uloženého odsouzenému nebude rozhodovat o případném prodloužení ochranného léčení, neboť ochranná léčení uložená před 1. 1. 2009 se řídí podle ustanovení § 62 zákona č. 129/2008 Sb., tudíž ochranné léčení běží automaticky dále. Zcela stejný postup uplatnil kárně obviněný rovněž v řízeních vedených pod sp. zn. 8 Nt 217/2009 (M. K.), 8 Nt 218/2009 (R. S.), 8 Nt 219/2009 (R. Ch.) a 8 Nt 231/2009 (V. Š.).

- Věc vedená pod sp. zn. 8 Nt 220/2009, odsouzený J. Š.: dne 14. 12. 2009 byla Okresnímu soudu Plzeň – město doručena žádost MUDr. V. Š. z Psychiatrické léčebny v Dobřanech o prodloužení ochranné ambulantní léčby. Kárně obviněný dal do označeného spisu dne 28. 12. 2009 pokyn kanceláři ke sdělení MUDr. Š., že ve věci ochranného léčení uloženého odsouzenému nebude rozhodovat o případném prodloužení ochranného léčení, neboť ochranná léčení uložená před 1. 1. 2009 se řídí podle ustanovení § 62 zákona č. 129/2008 Sb., tudíž ochranné léčení běží automaticky dále. Zcela stejný postup uplatnil kárně obžalovaný rovněž v řízeních vedených pod sp. zn. 8 Nt 221/2009 (M. B.), 8 Nt 222/2009 (J. Š.), 8 Nt 223/2009 (M. Š.), 8 Nt 224/2009 (J. S.), 8 Nt 225/2009 (J. Ř.), 8 Nt 226/2009 (J. L.), 8 Nt 227/2009 (J. L.), 8 Nt 228/2009 (L. K.) a 8 Nt 229/2009 (N. B.).

- Ve věci vedené pod sp. zn. 8 Nt 220/2009 (J. Š.) je ve spise založen přípis Okresního soudu v Rakovníku, který s poukazem na přiložené stanovisko JUDr. Šámala žádá, aby bylo rozhodnuto o prodloužení, případně ukončení ochranného léčení u tohoto odsouzeného. Tento přípis byl okresnímu soudu doručen dne 22. 12. 2010 (č. l. 8). Následně kárně obžalovaný učinil do spisu záznam (č. l. 15), že návrh na prodloužení ochranného léčení byl soudu doručen poprvé předčasně a podruhé opožděně v době, kdy již nebylo možno postupovat dle § 99 odst. 6 trestního zákoníku a § 353 trestního řádu „*pro zatížení soudce*“. Proto byl dne 22. 11. 2011 udělen pokyn kanceláři, aby sdělila posuzovanému a psychiatrické ambulanci, že výkon ochranného léčení „*skončilo z důvodu nerozhodnutí o prodloužení pro zatížení soudce, a to ke dni 31. 12. 2010.*“

- Věc vedená pod sp. zn. 8 Nt 230/2009, odsouzený P. Č.: kárně obviněný dal do označeného spisu dne 28. 12. 2009 pokyn kanceláři ke sdělení Okresnímu soudu Karlovy Vary, že ve věci ochranného léčení uloženého odsouzenému nebude rozhodovat o případném prodloužení ochranného léčení, neboť ochranná léčení uložená před 1. 1. 2009 se řídí podle ustanovení § 62 zákona č. 129/2008 Sb., tudíž ochranné léčení běží automaticky dále. Současně dal pokyn k vykazání spisu jako vyřízeného.

- Věc vedená pod sp. zn. 8 Nt 247/2010, odsouzený V. B.: dne 29. 12. 2010 se konalo veřejné zasedání, kterého se však V. B. nezúčastnil a přítomen byl pouze jeho obhájce. Dne 29. 9. 2011 vydal Okresní soud Plzeň – město samosoudcem L. P. rozsudek, kterým V. B. odsoudil za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí k podmíněnému trestu odnětí

svobody v trvání jednoho roku a uložil mu povinnost, aby ve zkušební lhůtě 5 let docházel do psychiatrické ambulance.

[32.] Na základě skutečností zjištěných z předmětných spisů kárný senát konstatuje, že kárně obviněný dal do označených spisů pokyn kanceláři ke sdělení, že ve věci ochranného léčení uloženého jednotlivým odsouzeným nebude rozhodovat o případném prodloužení ochranného léčení, neboť ochranná léčení uložená před 1. 1. 2009 se řídí podle ustanovení § 62 zákona č. 129/2008 Sb. („*Výkon dosud nevykonaného ochranného léčení, které bylo uloženo před nabytím účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních právních předpisů.*“), tzn. ochranné léčení běží automaticky dále. Současně dal pokyn k uložení spisů Nt jako vyřízených.

[33.] Soud má proto za postaveno najisto, že kárně obžalovaný ještě přinejmenším koncem roku 2009 zastával právní názor, podle něhož o prodloužení ochranného léčení nemusel vůbec rozhodovat, jelikož se domníval, že se nadále postupuje podle znění ustanovení § 353 trestního řádu před jeho změnou, provedenou zákonem č. 129/2008 Sb. V průběhu jednání L. P. k tomuto právnímu názoru uvedl, že ho v jeho správnosti měli utvrdit rovněž soudci Krajského soudu v Plzni. Zároveň bylo prokázáno, že nejpozději dne 3. 3. 2010 byl kárně obviněný seznámen s právním názorem prof. Šámala k problematice výkonu ochranné léčby. Tuto skutečnost potvrzuje Zápis z porady soudců trestního úseku OS Plzeň – město konané dne 3. 3. 2010, kterého se kárně obžalovaný účastnil. Během jednání před kárným senátem samotný L. P. uvedl, že se s názorem prof. Šámala plně ztotožnil. To potvrzuje rovněž obsah předmětných spisů (viz shora citované záznamy o ukončení ochranné léčby z důvodu nerozhodnutí o jejím prodloužení). Teprve při ústním jednání ve věci kárně obviněný předložil svoji písemnou teoretickou právní analýzu, z níž plyne, že v současnosti opět zastává stejný názor jako na konci roku 2009 a na počátku roku 2010, tedy názor odlišný od stanoviska prof. Šámala [k tomu dále viz bod 37].

[34.] S ohledem na uvedené skutečnosti a výsledek dokazování považuje soud argumentaci kárně obviněného za velmi nekonzistentní. Není totiž možné současně tvrdit, že o prodloužení ochranné léčby nemuselo být vůbec rozhodováno s ohledem na přechodné zákonné ustanovení, a zároveň, že o tomto prodloužení vlastně nebylo rozhodnuto jen z důvodu zatížení soudce. První argumentační pozice totiž vychází z toho, že o prodloužení ochranné léčby nebylo rozhodováno vědomě a že se tento postup opíral o výklad zákona, zatímco druhá argumentační pozice se opírá výhradně o způsob organizace práce na daném soudu. Kárný senát považuje takto pojatou obhajobu kárně obviněného za velmi nepřesvědčivou a nevěrohodnou. Buď se totiž L. P. zaštiťuje vlastním právním názorem, a pak by bylo logické, aby tvrdil, že vědomě nechtěl a ani nemohl o prodloužení ochranného léčení rozhodovat; anebo mohl namítat, že s ohledem na poměry a zatíženost na jeho domovském soudu pro to neměl potřebný časový prostor. Takto kolísavá argumentace však nesvědčí o tom, že by L. P. představoval prototyp zásadového a názorově pevného soudce.

[35.] Z ustálené judikatury kárných senátů přitom plyne, že pouze za určitý právní názor by soudci zásadně neměli být shledáni kárně odpovědnými. Je totiž sice pravdou, že jeden z nejdůležitějších právních principů, je princip, podle něhož soud zná právo (*iura novit curia*) a proto také Ústava stanoví, že soudce je při rozhodování vázán zákonem a mezinárodní smlouvou (čl. 95 odst. 1), což nelze rozumně vyložit jinak, než že soudce je vázán právem a platí tedy nevyvratitelná domněnka, že právo zná. Současně však nemůže platit, že každé rozhodnutí soudu, které bude např. v odvolacím či dovolacím řízení

zrušeno jako protizákonné, by mělo nutně znamenat důvod k podání kárného návrhu proti soudci, který se na takovém rozhodnutí podílel. Právě proto, že proces nalézání práva může být komplikovaný, nejednoznačný a že právo není kauzální disciplínou přinášející jediné možné odpovědi, je tak důležitý systém opravných prostředků, který má možná pochybení soudů nižších stupňů co možná nejvíce eliminovat. Je pak věcí především účastníků řízení, zda těchto opravných prostředků v konkrétním případě využijí. Jak uvedl kárný senát zdejšího soudu, *„zaujetím nesprávného právního názoru nemůže být bez dalšího naplněna skutková podstata kárného provinění“* (rozhodnutí ze dne 18. 1. 2012, sp. zn. 11 Kss 18/2011). V jiném rozhodnutí konstatoval, že *„zaujetí nesprávného názoru soudcem samo o sobě nemůže být kárným proviněním. Uvedené by bylo v rozporu s principem soudcovské nezávislosti. Za kárné provinění spočívající v ohrožení důvěry v odborné rozhodování soudů by patrně bylo možno označit zcela krajní situace, kdy by soudce např. úmyslně a opakovaně ignoroval pokyny soudu vyššího stupně, jimiž je vázán; projevoval neznalost zcela základních, všeobecně známých právních pojmů, atd.“* (rozhodnutí ze dne 30. 6. 2011, sp. zn. 11 Kss 9/2009).

[36.] Současně však musí platit, že za určitých okolností nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, byť opřené o určitý právní názor, jako kárné provinění kvalifikováno být může, jelikož není sporu o tom, že se v konkrétním případě může jednat o zaviněné porušení povinností soudce, jímž soudce ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů ve smyslu ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Aby se však o takové jednání jednalo, musely by ke zmíněné nezákonnosti přistoupit okolnosti další. Jak naznačil zdejší soud již v citovaném rozhodnutí sp. zn. 11 Kss 9/2009, okolnostmi, za jejichž splnění by bylo lze uvažovat o kárném postihu za vydání nezákonného rozhodnutí, by v konkrétním případě bylo kupř. nerespektování kogentního znění zákonné úpravy či bezdůvodné vědomé odmítání ustálené judikatury výše postavených soudů. Lze tak učinit obecný závěr, že nezákonný postup či vydání nezákonného rozhodnutí, odůvodněné jiným právním názorem, může představovat důvod pro zahájení kárného řízení s příslušným soudcem v zásadě pouze tehdy, pokud je z okolností případu patrné, že buď (1.) bylo porušeno jednoznačné znění aplikované právní normy, anebo (2.) nebylo respektováno zrušovací rozhodnutí výše postaveného soudu v konkrétní věci (k tomu podrobněji viz např. rozhodnutí NSS ze dne 10. 5. 2011, č. j. 13 Kss 11/2010 - 51) či (3.) existuje jednotná a ustálená judikatura nejvyšších soudů, kterou daný soudce odmítl akceptovat bez toho, aby svůj odlišný právní názor podepřel komplexní, racionální a transparentní konkurující argumentací.

[37.] V nyní projednávaném případě však obhajoba L. P., založená na odlišném právním názoru (viz písemný teoretickoprávní elaborát, předložený soudu při jednání), nemůže obstát. Jakkoliv kárný senát zastává názor, že předmětné vyjádření prof. Šámala ze dne 31. 1. 2010 nepředstavuje žádný z prostředků sjednocování judikatury, předpokládaný zákonem (a je s podivem, proč bylo vůbec rozesíláno jednotlivým soudům; navíc bylo uvozeno průvodním dopisem předsedy trestního kolegia Nejvyššího soudu, takže vykazuje vnější znaky oficiálního dokumentu, kterým však nemůže být) a L. P. (ani jiní soudci) jím nemohli být vázáni, je faktem že kárně obviněný si je podle vlastních slov ihned osvojil. Pokud tedy v rozhodném období roku 2010 zastával názor, podle něhož o prodloužení ochranné léčby musel rozhodovat, měl tak ve všech shora popsáných případech skutečně činit a zcela proto padá jeho obhajoba postavená na tom, že si vlastně posléze uvědomil, že jeho původní právní názor byl správný. Jinak řečeno, s ohledem na okolnosti tohoto

případu neplatí, že by byl L. P. kárně stíhán za právní názor, kterým se řídil ve své soudcovské činnosti.

[38.] Jestliže L. P. v písemném vyjádření dovozuje, že úmyslem zákonodárce bylo „spláchnout“ letitá ochranná léčení jako neúčelná, a současně uvádí, že je velmi nešťastné konat u psychiatrických léčení se sexuologickým zaměřením každé dva roky veřejná zasedání, neodpovídá této argumentaci průběh předmětných řízení. Za situace, kdy v nich byl podán návrh na prodloužení ochranného léčení, totiž nelze hájit názor, že vlastně o tomto návrhu nemusí být vůbec rozhodováno.

[39.] Kárně obviněný se hájí rovněž tím, že ve vedlejší agendě „Nt“ nebyl absolutně nečinný. Nic takového však ani kárný žalobce netvrdil, když výslovně uvedl, že v roce 2009 L. P. v této agendě napadlo celkem 32 věcí, nicméně předmětem kárného návrhu učinil pouze 18 z nich.

[40.] Kárně obviněný dále tvrdí, že v pěti věcech (poznámka soudu: z celkového počtu 18 spisů, které označil kárný žalobce) nařídil na konec roku 2010 veřejná zasedání. Ze soudem vyžádaného „Přehledu veřejných zasedání řízených L. P. ve dnech 27. - 29. 12. 2010“ však plyne, že se jednalo pouze o jediné řízení, vedené pod sp. zn. 8 Nt 247/2010 (odsouzený V. B., viz výše). V ostatních případech, které stěžovatel označil, sice skutečně byla na tyto termíny nařízena veřejná zasedání ve věcech odsouzených osob stejného jména i příjmení (M. B., N. B., V. Š.), nicméně jednalo se o řízení vedená pod jinou spisovou značkou a zjevně se tak jednalo o řízení odlišná, než která byla učiněna předmětem kárného řízení. O tom, že by bylo v těchto věcech nařízeno veřejné zasedání, ostatně nenavádí ani obsah předmětných spisů, které měl soud k dispozici. V případě řízení vedeného pod sp. zn. 8 Nt 228/2009 se dokonce liší i křestní jméno odsouzeného (nařízeno bylo veřejné zasedání ve věci J. K. pod sp. zn. 8 Nt 213/2009, zatímco kárný návrh uvádí věc L. K., vedenou pod sp. zn. 8 Nt 228/2009).

[41.] Kárně obviněný navrhl provést důkaz také spisem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 2 Ds 4/2008. Z něj soud zjistil, že L. P. byl rozhodnutím Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 4. 2008, č. j. 2 Ds 4/2008-55 (a následně potvrzeným rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 3. 9. 2008, č. j. 1 Skno 11/2008-79) shledán vinným, že jako samosoudce způsobil v trestní věci vedené pod sp. zn. 1 T 166/99 opakovanou nečinností a nesoustředěným postupem závažné průtahy nejméně od února 2000 do 18. 10. 2007, neboť opakovaně a s velkými časovými prodlevami doručoval obviněnému usnesení o zastavení trestního stíhání do SRN v rozporu s řádným úředním postupem na tzv. růžovou doručenkou a neobrátil se na mezinárodní odbor Ministerstva spravedlnosti či přímo na příslušný soud v SRN a v důsledku uvedeného postupu byla stížnost státního zástupce, podaná dne 20. 1. 2000, předložena Krajskému soudu v Plzni až dne 11. 1. 2008. Za toto kárné provinění mu byla uložena důtka. K této formě nejmírnějšího kárného opatření přistoupil soud proto, že na Okresním soudu Plzeň – město byla nepříznivá personální situace a s tím byl spojen vysoký počet (avšak L. P. nezaviněný) neskončených věcí. Jeho pracovní výsledky byly navíc hodnoceny kladně za situace jeho enormně vysokého pracovního zatížení. O tomto zatížení a vysoké výkonnosti L. P. v dřívějším období svědčí i další listiny, obsažené v předmětném spisu a přečtené na žádost kárně obviněného v průběhu jednání.

[42.] Právě k pracovní vytíženosti směřuje další argumentace kárně obviněného. K tomu však bylo dokazováním zjištěno (viz zejména rozvrhy práce pro roky 2009 a 2010 a výslech svědka Mgr. D. P.), že hlavní trestní agenda byla mezi jednotlivé soudce rozdělována zcela rovnoměrně. Je pravda, že podle rozvrhu práce platného pro rok 2009 i 2010 byla agenda Nt svěřena do působnosti senátu kárně obviněného, nicméně vysvětlení poskytnuté svědkem Mgr. P. v tom směru, že ostatní senáty měly jinou vedlejší agendu a oproti senátu 1T byly navíc specializovány, což představuje obtížnější práci, považuje soud za dostačující. Rovněž vysvětlení rozdělování věcí po soudcích, kteří z okresního soudu odešli, kdy se zohledňuje nejen množství věcí, nýbrž i jejich obtížnost, shledal soud zcela adekvátním ve vztahu k nezbytnosti zajistit plynulost vyřizování trestní agendy. Konečně za zcela logickou považuje kárný senát okolnost, že senáty s větším počtem nedodělků dostávají i větší počet tzv. osobních věcí. Ani této argumentaci kárně obviněného proto soud nepřisvědčil.

[43.] Kárný senát na základě výsledků provedeného dokazování a shora předestřené právního posouzení dospěl k závěru, že ve výše označených 17 věcech se L. P. skutečně dopustil kárného provinění, spočívajícího v nečinnosti.

[44.] Věc vedená pod sp. zn. 8 Nt 247/2010 se však od věcí ostatních odlišuje, jelikož kárný žalobce se mýlil, když v podaném návrhu tvrdil, že do 31. 12. 2010 L. P. neučinil žádný úkon dle § 353 odst. 2 trestního řádu. Z obsahu spisu je totiž jednak zřejmé, že nečinnost nemohla trvat již od 3. 3. 2010, jelikož teprve dne 12. 7. 2010 byl Okresnímu soudu Plzeň - město postoupen spis, tento následně dne 13. 10. 2010 spis vrátil Okresnímu soudu Plzeň - jih, a obdržel ho zpátky až dne 22. 11. 2010. Žádost o prodloužení ochranné léčby byla okresnímu soudu doručena dne 10. 12. 2010. Přitom hned na 29. 12. 2010 nařídil kárně obviněný veřejné zasedání, které se také uskutečnilo, avšak bez přítomnosti odsouzeného B. V případě tohoto skutku proto kárný senát dospěl k závěru o zproštění kárné žaloby, jelikož k namítané nečinnosti v daném případě nedošlo a tvrzený skutek tedy není kárným proviněním.

VI. Závěr

[45.] Kárný senát po vyhodnocení průběhu ústního jednání a provedeného dokazování proto dospěl k závěru, že byla prokázána nečinnost při rozhodování v návrhu označených 17 věcí, zaviněná kárně obviněným soudcem. Toto lze spolehlivě konstatovat na základě provedení důkazů obsahem předmětných spisů, které potvrzují tvrzení kárného žalobce a nevyvrací je ani argumentace kárně obviněného. Kárný senát na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že v předmětných věcech došlo k zaviněné nečinnosti ze strany kárně obviněného soudce, kterou je nutno posoudit jako kárné provinění ve smyslu ustanovení § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

[46.] Při úvahách o možných kárných opatřeních dospěl soud k závěru, že přiměřeným trestem je kárné opatření ve formě snížení platu o 10 % na dobu pěti měsíců.

[47.] K tomuto závěru dospěl na základě následujících úvah: V minulosti byl soudce L. P. již jednou potrestán kárným opatřením ve formě důtky, takže nejde o první pravomocně skončené řízení, v němž mu bylo uloženo kárné opatření. Současně má kárný senát za to, že pochybení, kterého se kárně obviněný dopustil ve shora popsanych 17 věcech, nelze bagatelizovat, a byť ex post L. P. s poukazem na zprávu psychiatrické léčebny tvrdí,

že žádné výrazně negativní dopady nenastaly, je s ohledem na povahu věci zřejmé, že přinejmenším velmi reálně nastat mohly. Ochranná léčení v těchto případech totiž nebyla ukládána nahodile či zbytečně, nýbrž měla jasný a zřetelný cíl: minimalizovat rizika, která by mohla vzniknout ze strany odsouzených, kteří se v minulosti dopustili často velmi závažné trestné činnosti. Na straně druhé soud přihlédl k polehčujícím okolnostem, kterým jsou především značná pracovní výkonnost L. P. (což potvrdil kárný žalobce i svědek P. a vysoký počet vyřízených věcí je patrný i z dalších provedených důkazů – zejména z výkazů) a také to, že se jednalo o aplikaci nové zákonné úpravy, která v rozhodné době ještě nebyla zcela sjednocena a mohla vyvolávat určité výkladové obtíže.

P o u č e n í: Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 22. března 2013

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda kárného senátu